sikukese poole, kelle ukse ees kaks wana inimest istusiwad.

Kuningas astus tema järele.

„Nääge!“ ütles talupoeg, oma wanemaid lahkeste teretades, „need on minu wanemad, kes mingid moodi enam ei wõi tööd teha ja kaa minu weikesest pääwa palgast peawad elama. N'ad kaswatasid mind kui ma weike olin Jumala kartuses üles, lasksiwad kaa mind hoolega koolis käia, ja tegiwad minu eest tööd, senni kui ma juba ise joudsin enesele leiba teenida. See oli nende kapitaal, kelle intresessi mina nüüd maksan, — ja siin“, mis peale ta kuningast alumise korra peale wiis, ja t'ale 6 last, 10 kunni 4 aastani, n'agu kuus orila wilet, oma ema ümber, lugemas, kirjutamas, tööd tegemas ja mängimas, näitas; „nendele, teen ma nõndasamuti, nõnda n'agu minu wanemad mulle tegiwad, korjan ma üht kapitaali, mis kui Jumal tahab, omal aeal kaa oma sinsid saab kandma!“ —

Kuninga silmad langesiwad wet täis.

Wanemaid seal tuas auustades, ja wanakestele ukse ees õnne soowides seesuguse poia üle, lahkus walitseja tundmata kombel ja ilma mingisugust kingitust kinkimata sealt; sest tema ei kannud ilmaski enesel raha kaasas, waid lubas aga pea jälle neid waatama tulla. Teisel homikul tuli

üks kuninga teendriitest talupoia maiasse, kes t'ale käsku tõi silmapilk Dreesdeni lossi peale tulla, sest Kuningas soowida temaga rääkida; aga siiski ei tohdida ta kellegile sest külas juttustada, kus ta minna.

„Kuule Anna“, ütles ta õiskades oma naese wastu, „see wõeras mees, kes eile siin meie juures wõeraks oli, ei olnud wist keegi muu kui meie armulik kuningas ise!“

Seepeale pani ta enesele pühapääwa riided selga ja ruttas senna nimetud lossi peale, kelle treppi peal teda juba üks teender ootas, ja kohe ühte suurde saali wiis. Pärast seda kui t'ale siin kuninga nimel oma 100 rublakest oli kingituseks peusse pistetud, tuli kuningas ise nähtawale, kiitis teda weel kord tema eilse imeliku mõistatuse seletamise üle; ütles aga kaa, et ta tahta seda sinast mõistatust täna oma wõerastele laudas anda üles arwata, ja kinnitas teda et kellegile sest mite üht sõna ei pea ilmutama; naeratades lisas kuningas weel senna juurde: „ei tohi sa kellegile enne sest juttustada, enne kui sa mind kõigewähemalt wiiskümmend korda oled näinud.“ — Kõige maa ja taewa juures kinnitades, ja kolmandema taewasse tõstetud, ruttas mehike koju, omaksetega seda suurt õnne jagama.